

Narine Abgarian s-a născut în 1971 la Berd, în Armenia, într-o familie de intelectuali, bunicul patern fiind supraviețuitor al genocidului armean. A absolvit Universitatea Lingvistică de Stat V. Briusov din Erevan, din 1993 mutându-se la Moscova. S-a remarcat cu un blog pe care l-a ținut mai mulți ani. Romanele și volumele sale de povestiri au impus-o drept una dintre cele mai importante voci ale literaturii ruse actuale. A cunoscut succesul internațional odată cu traducerea în peste 20 de limbi a bestsellerelor *Din cer au căzut trei mere*, distins, în 2016, cu Premiul Iasnaia Poliana, și *Simon*, câștigător al Bolșaiia Kniga – Premiul cititorilor, ambele traduse la Humanitas Fiction. În 2015 lui Narine Abgarian i s-a acordat Premiul Literar Aleksandr Grin pentru contribuția excepțională la dezvoltarea literaturii naționale, iar în 2020 *The Guardian* a inclus-o pe lista celor mai buni șase autori contemporani europeni. În 2022 s-a mutat din Rusia în Armenia natală, iar în prezent își împarte timpul între Armenia și Germania.

Valentin Postnikov s-a născut în 1970 la Moscova. A început să scrie încă de mic, îndrumat de tatăl său, la rândul lui autor pentru copii. A debutat la 5 ani cu povestea *Puiul de tigru de pe o floarea-soarelui*, care i-a fost publicată într-o revistă pentru cei mici și care ulterior a stat la baza unui desen animat. Pe când era student la Facultatea de Drept, a început să se dedice cu seriozitate scrisului, iar în 1996 a publicat cartea *Noile aventuri ale lui Karandaș și Smodelkin*, care a fost adaptată pentru un desen animat în 2012. A publicat peste 25 de cărți și peste 20 de piese de teatru radiofonic pentru copii.

BUNICUL de Ciocolată

Redactor: Ana Alfianu
Tehnoredactare și copertă: Andreea Dobreci
Corector: Alina Dincă

Tipărit la Bookart Printing

Șokoladniî deduška

© Narine Abgaryan, Valentin Postnikov, 2014

© Marina Puzyrenko, 2014

The publication of the book was negotiated through Kessler Agency
and Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency (www.bgs-agency.com).

© HUMANITAS, 2024, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Abgaryan, Narine

Bunicul de ciocolată / Narine Abgaryan, Valentin Postnikov;

il. de Marina Puzirenko; trad. din rusă de Elena Drăgușin-Richard. –

București: Humanitas, 2024

ISBN 978-973-50-8430-1

I. Postnikov, Valentin

II. Puzirenko, Marina (il.)

II. Drăgușin-Richard, Elena (trad.)

821.161.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

NARINE ABGARIAN

VALENTIN POSTNIKOV

BUNICUL de Ciocolată

Ilustrații de Marina Puzirenko

Traducere din rusă
de Elena Drăgușin-Richard

1

BUNICUL DE CIOCOLATĂ SAU ADIC, DULCIURI!

Martin Sjursen are șase ani și câteva luni. Cam patru. Mai precis, patru luni și jumătate. Asta înseamnă că peste vreo șase luni și ceva o să împlinească șapte ani. O vârstă importantă pentru un băiețel. Am putea spune chiar semnificativă. Ba chiar considerabilă, dacă e să fim sinceri.

Martin locuiește în cel mai minunat oraș din lume, Bergen. Dacă se întâmplă să nu știe cineva unde se află acest oraș, putem să-i suflăm pe furie, ca să nu audă nimeni: în Norvegia. Iată unde se găsește acest oraș fermecător și fără îndoială excelent din toate punctele de vedere.

Și cu toate că sunt câțiva turiști inconștienți, ba chiar și unii norvegieni care cred că în țara lor există orașe mai grozave decât Bergen, rămânem la părerea noastră. Și știți de ce? Pentru că Bergen este singurul oraș din lume care organizează cel mai neobișnuit târg al dulciurilor. Și neapărat o să vă povestim mai multe despre acest târg.

Deocamdată să ne întoarcem la Martin Sjursen. Familia lui Martin locuiește într-o casă foarte frumoasă, cu pereți de un galben intens și țigle de culoarea vișinei coapte. Acoperișul casei e înțesat de hornuri ca un tort plin de lumânărele. Iarna, când e ger, din hornuri se ridică la cer coloane subțirele de fum și toate casele

din cartier se îngheșuie una într-alta ca să-și țină de cald. Dar asta numai iarna. Acum e vară plină de soare și lumină, iar uneori este chiar și arșiță, ca în țările sudice, lucru surprinzător pentru o țară nordică precum Norvegia.

Martin are o familie foarte unită, formată din tata Ivar, mama Marta și o soră în vârstă de opt ani, Matilda. Deși am cam exagerat când am spus că familia e unită. Chiar am exagerat bine de tot. E foarte greu cu o soră ca Matilda, care te ceartă și se ia de tine din te miri ce. Nimic nu-i convine!

Toată ziua, bună ziua auzi:

- Martin, asta e jucăria mea!
- Martin, nu te atinge de înghețata mea!
- Martin, nu desena la biroul meu!

Chiar dacă Martin ar fi avut zece birouri, oricum ar fi desenat la biroul Matildei. Pentru că orice frate mai mic care se respectă trebuie să-și scoată din sărite sora mai mare. Iar sora mai mare, ca să se răzbune, îl enervează pe fratele mai mic cu reguli plictisitoare și interdicții stupide. Cam așa arată minunata lor relație.

De aceea, în familia Sjursen nu domnește niciodată pacea. Poate doar noaptea, când copiii dorm fiecare în camera lui, departe unul de celălalt.

Câteodată, ce-i drept foarte rar, Martin se satură de războiul dus cu sora lui. Și atunci iese pe verandă, unde se află un cufăr greu și nemaipomenit de vechi.

Martin nu știe ce-ar putea să fie în cufăr.

— Vechituri inutile de tot felul, flutură mama din mână de fiecare dată când el încearcă să afle câte ceva despre asta.

— Dar dacă sunt vechituri inutile de ce nu le aruncați? nu se dă bătut Martin.

— Nu-i nimic, lasă-le acolo.

— Dar de ce nu putem să-l deschidem și să ne uităm?

- Pentru că n-am cheia!
- Dar cine are cheia?
- Nimeni, spune mama. Și mai lasă-mă cu întrebările, nu vezi că am treabă!?

De fiecare dată când Martin o ia la întrebări pe tema cufărului, mama lui se nimerește să fie foarte ocupată. Ca să vezi ce coincidență!

Martin încercase de nenumărate ori să deschidă cufărul, dar nu reușise nicicum. Ba chiar a încercat odată să ciocănească în capac și să-l facă să se deschidă singur. Cine știe, poate capacul reacționa la ciocănituri misterioase și se deschidea astfel? Dar totul era în zadar. Nu se știe la ce anume, dar la ciocănituri cufărul sigur nu răspundea.

Încercarea de a da o gaură nu a avut nici ea succes. Cufărul avea pereții incredibil de groși și tari. Dacă Martin ar fi fost un vrăjitor, l-ar fi deschis imediat cu un singur gest al baghetei magice. Dar Martin nu era decât un băiețel norvegian obișnuit, de șase ani și ceva, și nu putea să facă decât ce-i stătea în puteri. Și era clar că puterile lui nu erau suficiente pentru a deschide nesuferitul de cufăr.

— Lasă-lasă, ți-arăt eu ție până la urmă, își făcea Martin planuri de răzbunare.

Cufărul tăcea mâlc.

Nu avem nicio îndoială că Martin ar fi reușit în cele din urmă să-și ducă planul la îndeplinire și ar fi găsit o metodă ca să deschidă cufărul. Dar, în acel moment, a intervenit o întâmplare care i-a abătut atenția de la cufăr.

Întâmplarea cu pricina a început imediat după micul-dejun, duminică, 18 iunie. Se știe că duminica e cea mai bună zi din săptămână, pentru că mama și tata nu lucrează. Și duminica mai este și cea mai neobișnuită zi din săptămână. Pentru că tocmai duminica Martin reușește performanța de a avea tot felul de aventuri

neobișnuite. Iar ziua de care vorbim era din cale-afară de grozavă, pentru că era prima zi din mult-ășteptata vacanță de vară. În sfârșit venise vacanța!

La micul-dejun, tata deschisese ziarul de ieri și se afundase în lectură. Pe prima pagină se vedea un anunț multicolor:

ATENȚIUNE!

Sâmbăta viitoare
la prânz, ora 12.00
în piața centrală a orașului
se deschide

**Marele Târg
al Dulciurilor**

Cei mai buni cofetari din lume vă vor prezenta cele mai delicioase dulciuri: căsuțe de turtă dulce, corăbii din vafe, piramide de ghimbir, turnuri de zahăr, palate de ciocolată și chiar castele din Spania, făcute din caramel. **Câștigătorul va primi o mare medalie de aur decernată personal de rege!** Iar cea mai grandioasă surpriză dintre toate va fi cel mai mare tort de ciocolată din lume. Nu ratați magia celei mai mari sărbători a anului!!!

— Iar e vremea Târgului de dulciuri! chicoti tata întorcând cu un foșnet paginile ziarului.

— Ura, în sfârșit! țopăi Martin de bucurie. O să-mi cumpăr o groază de bunătați.

— Dar de unde o să ai tu bani să-ți iei „o groază de bunătăți“? întrebă Matilda cu ironie.

— Nu e treaba ta! se răsti Martin.

— Mi-aduc aminte cum în copilărie mergeam în fiecare an la Târgul de dulciuri, ridică mama lor intenționat vocea ca să le distragă atenția copiilor de la ceartă. Bunica lua mereu la ea un coș de răchită ca să pună în el chiflele calde cu stafide. În coș se răco-reau bine și nu se lipeau una de alta. Nici până în ziua de azi nu pot să uit gustul chifelor dulci de atunci!

— Oare cui o să-i dea regele medalia de data asta? spuse Matilda gânditoare.

— Țineți minte? Anul trecut a primit-o un cofetar din India, care a făcut un tort din aluat fraged în forma Taj-Mahalului, se iți tata deodată din spatele ziarului.

— Da-a-a. A fost un tort foarte frumos.

— Iar cu doi ani în urmă a câștigat un cofetar din Hedmark, care a făcut un tort uriaș de marțipan cu fructe glasate, decorat cu steagul norvegian alcătuit din zmeură și afine.

— Păcat că nu ne-am ales nici măcar cu o bucășică, oftă Matilda.

— Nici nu-i de mirare, la câți oameni s-au înghesuit să-l guste!

— Dar anul ăsta precis gust și eu din tortul premiat, declară Martin.

— Să nu uiți să ne pui și nouă deoparte câte-o bucășică, râse tata, apoi dădu pagina ziarului, scoase o exclamație de surpriză și, nu se știe de ce, se băgă cu capul sub masă.

— Ia te uită, era o scrisoare pitită în ziar și nici n-o văzusem.

Tata ieși brusc de sub masă, se uită mai îndeaproape la plic și se albi la față:

— Marta!

— Ce-i, ce s-a-ntâmplat? se sperie mama și aruncă o privire la plicul din mâna lui. Vai de mine!

Matilda și Martin își întinseră amândoi gâturile să vadă mai bine scrisoarea. Martin lovi din greșeală cu cotul zaharnița și o răsturnă, dar nimeni nu-i dădu nicio importanță. Tata continua să încerce să rupă plicul, dar, nu se știe de ce, mâinile nu păreau să-l asculte prea bine.

— Înseamnă că vine iar la noi? întrebă mama în șoaptă.

— Așa se pare, răspuse tata.

— Cine vine? nu mai putu să rabde Matilda.

— Bunicul de ciocolată! răspunseră părinții în cor.

Dar mama părea să se bucure, iar tata arăta cam pierdut, dacă nu chiar indispus.

— Cine?! întrebarea copiii fără să-și creadă urechilor. Cine e bunicul de ciocolată?

— De fapt îl cheamă Oscar, explică mama. Dar nu are nimic împotriva să fie numit bunicul de ciocolată.

— E prima dată când aud că avem așa ceva! spuse Matilda, uimită.

— Păi, de fapt, evită mama să o privească în ochi, nu este chiar bunicul, și nici măcar unchiul vostru. Adică este, dar de gradul trei. Mai precis, este vărul de gradul doi al mătușii mele de gradul trei, Inga. E clar?

— E clar, spuseră copiii cu îndoială în glas.

— Dar de ce vrea bunicul să i se spună că este de ciocolată? E făcut din ciocolată? întrebă Martin.

— Sau din jeleu? preluă Matilda ideea din zbor. Sau poate din zahăr?

— Nu vorbiți aiurea, se indispusă tata. Încă mai mototolea plicul nedesfăcut în mână. Bunicul e un om obișnuit, adăugă el când mama îi aruncă o privire severă. Pur și simplu îi plac tot felul de dulciuri. Și mai ales ciocolata.

— Și mie îmi plac tot felul de dulciuri. Mai ales caramellele și napolitanele. Și totuși, nu spuneți că sunt băiețelul-napolitană, dădu din umeri Martin.

